

The lamp in the station window

Translate an original literary excerpt, preserving perspective, recurring imagery and restrained emotion.

Audience: Adult readers of a fictional quiet contemporary story.

SOURCE / en-GB / 185 words

TRANSLATION / uk-UA

The station clock had stopped at six, although the town outside had carried on without it. Rain brushed the empty platform. From the station doorway, Mara could see one yellow lamp in the window of the house across the tracks.

Her father had told her that a lit window was a kind of promise. Someone was still awake; someone would hear you knock. As a child, she had believed every house kept that promise. Now she knew better, but she watched the lamp all the same.

In her coat pocket lay a small brass key. It belonged to a door she had not opened in eleven years. She turned it between her fingers, feeling the worn tooth that had always caught in the lock.

A man appeared at the far end of the platform, carrying a folded newspaper over his head. He did not ask where she was going. He only nodded towards the waiting room and said that the kettle was still warm.

Mara looked once more at the yellow window. Then she followed him inside, leaving the question of the door for morning.

TRANSLATION CHOICES

1. The repeated window image remains intact; it is not expanded into an explanation of the character's history.
2. "Rain brushed" becomes «дощ шурхотів», using a restrained sound image natural in Ukrainian.
3. The final door metaphor is left unresolved, matching the source ending.

Вокзальний годинник зупинився на шостій, хоча місто довкола жило далі. Дощ шурхотів по порожній платформі. Стоячи у дверях вокзалу, Мара бачила жовте світло самотньої лампи у вікні будинку по той бік колій.

Батько казав їй, що освітлене вікно — це своєрідна обіцянка. Хтось іще не спить; хтось почує твій стукіт. У дитинстві вона вірила, що кожен дім дотримується цієї обіцянки. Тепер вона знала, що це не завжди так, та все одно дивилася на лампу.

У кишені пальта лежав маленький латунний ключ. Він був від дверей, яких вона не відчиняла одинадцять років. Мара крутила його між пальцями, намагаючи стертий зубець, що завжди чіплявся в замку.

На дальньому кінці платформи з'явився чоловік, тримаючи над головою складену газету. Він не запитав, куди вона прямує. Лише кивнув у бік зали очікування й сказав, що чайник іще теплий.

Мара ще раз глянула на жовте вікно. Потім пішла за ним усередину, відклавши питання про двері до ранку.

CHECKS PERFORMED

Full source/target text and PDF layout checked.

Mara, the stopped clock, brass key and eleven-year interval are preserved.

Five narrative paragraphs and the unresolved ending are retained.